

Avsnitt 66: Utvecklande arbetssätt på fordonsprogrammet - ett lyft för både lärare och elever

INFORÖST: Vi på Specialpedagogiska skolmyndigheten arbetar för att alla barn, elever och vuxenstuderande, oavsett funktionsförmåga, ska nå målen för sin utbildning. I podden förklarar, fördjupar och diskuterar vi specialpedagogik och ger goda råd till dig som arbetar i eller har barn som går i förskolan och skolan.

ERIKA: Hej och välkomna till Specialpedagogiska skolmyndighetens podd *Lika värde*. Vi spelar in podden på distans och det kan påverka ljudkvaliteten. I dag kommer vi att prata om ett utvecklingsarbete som har skett på Bromangymnasiet i Hudiksvall på fordonsprogrammet. Det här är en satsningen i verksamheten för att skapa en miljö och en undervisning som skulle fungera så bra som möjligt för alla elever förstås, men med ett särskilt fokus på gymnasieelever med neuropsykiatrisk funktionsnedsättning. Och med i det här samtalet har jag Clas Falk, biträdande rektor på Bromangymnasiet, och Susanne Wennberg, rådgivare på Specialpedagogiska skolmyndigheten som utgår från vårt kontor i Gävle och som har varit med i Bromangymnasiet på den här resan. Och jag vill börja med att säga varmt välkomna hit till er.

CLAS: Tack så mycket.

SUSANNE: Tack, tack.

- ERIKA: Och jag tänkte be dig, Clas, att börja med att berätta om Bromangymnasiet och fordonsprogrammet, så vi vet lite mer om den verksamheten.
- CLAS: Ja, Bromangymnasiet är en kommunal gymnasieskola som har 1 400 elever. Och det finns både yrkesprogram och studieförberedande program och gymnasiesärskola. Och i en liten byggnad bredvid finns då fordonsprogrammet som jag har ansvar för. Och där går det i dag drygt 70 elever på tre årskullar och en handfull gymnasiesärelever också.
- ERIKA: Vad var det som gjorde då, vad är bakgrunden till att ni bestämde er för att ni skulle göra det här förändringsarbetet?
- CLAS: Det som det var, det var att vi hade elever lite grann, det här var 2018, som hade behov, som lärarna ville hjälpa men inte riktigt visste hur. Och sen så fick vi en överlämning på de nya ettorna 2018 och då visade det sig att 10 av 24 elever då kom från NTN-undervisning eller liten grupp i grundskolan och hade aldrig varit i klass. Och på fordonsprogrammet när så stor del av verksamheten är förlagd på verkstad, så kan jag inte skicka eleverna till en liten grupp. Jag kan inte be dem gå och svetsa, eller byta bromsar någon annanstans än i verkstaden, så vi var tvungna att lösa problemen på plats helt enkelt. och lärarna var väldigt villiga, men de hade inte språk och kunskaper. Så det var i det som vi började vår resa.
- ERIKA: Hur kom du som rådgivare in i bilden då, Susanne? Kan du berätta lite om det?

SUSANNE: Ja, det började ju med då att Clas skickade in en förfrågan om stöd till oss här på myndigheten. Och eftersom han tillhör mitt län så kommer det här till oss. Och vi tittar på och fördelar ärenden utefter våra kunskaper och våra erfarenheter. Och då var det jag och en kollega till, Maria, som då fick det här uppdraget och det handlar om liksom hur de skulle kunna organisera sin undervisning så att miljön blev tillgänglig för alla elever på fordonsprogrammet. Och kanske särskilt för de här eleverna som Clas precis nämnde.

ERIKA: Och vad var det för slags förändring, eller vad man ska säga, som ni såg att ni behövde få till stånd, Clas?

CLAS: Ja, vi behövde ju, precis som Susanne säger, få den här undervisningen tillgänglig för alla. Oavsett om man behöver jobba enskilt eller inte så behöver vi få till en miljö där alla kan ta del av undervisningen i de befintliga lokalerna. Så vi såg över både lokalernas utformning och möblering och städning av dem också. Så vi gjorde så få intryck som möjligt som kunde störa.

ERIKA: Jag tänker, Susanne, när du kom med din kollega till skolan för första gången, hur var ditt intryck då, när du kom och mötte verksamheten? Vad tänkte du?

SUSANNE: Ja, dels så såg vi att det är olika miljöer i de här lokalerna. Det finns en verkstadsmiljö och det finns lokaler för undervisning och det finns lokaler för uppehälle för eleverna. Och det här är ganska stora lokaler. Så vi såg också att det fanns mycket att göra, det såg vi direkt rent praktiskt, i de här fysiska miljöerna. Men det handlade

mycket om att lärarna gjorde redan mycket, men de hade hemskt svårt att sätta ord på det de gjorde. Och det här med att ha ett gemensamt språk kring det man gör, gör ju också att vi vet att vi pratar om samma saker. Så det såg vi, att där fanns det en del att jobba med, jobba vidare med.

ERIKA: Mm. När du säger det, att lärarna gjorde redan mycket, vad är det du tänker på då? Om du skulle ge något exempel på vad var det ni såg för någonting.

SUSANNE: Alltså, de här lärarna hade ju jobbat länge, hade ju erfarenheter av elever med neuropsykiatrisk funktionsnedsättningar. Och de hade ju redan anpassat för enskilda elever i form av ... Ja, det kan handla om tydliga instruktioner eller att få instruktioner både muntligt och via bilder och så vidare. Men det man såg var att den här basen man kan lägga för att miljön ska bli så tillgänglig som möjligt för alla, det hade man kanske inte pratat så mycket om, utan man hade tittat på enskilda elevers behov. Och där såg vi att skulle man kunna eliminera mycket av de här intrycken så skulle det ju göra de här miljöerna betydligt mer tillgängliga redan från början. Och det underlättar ju för alla elever.

ERIKA: Just det. Hur började ni då det här förändringsarbetet, den här resan? Vad var det ni gjorde på skolan, Clas? Själva starten så där.

CLAS: Själva starten, det är svårt att sätta ett exakt datum, men det var så att man märkte att lärarna, precis som Susanne säger, de gjorde mycket rätt men de visste inte hur de skulle beskriva det. Och det här såg ju jag så jag kopplade in min

elevhälsa för att göra några grundläggande ... liksom ha utbildning i NPF, vad diagnoserna står för och så där, som en grund. Och sen när jag fick reda på SPSM fanns och att de är villiga att komma ut och hjälpa oss, då var det ... Alla var jätteglada, att ”det här gör vi nu, nu gör vi den här resan”. och därifrån tog vi det. För jag tror att det bygger på att alla vill. Och de är väldigt lösningsfokuserade, de här lärarna. Så bara de kunde ... Precis som Susanne sa, att bara de får ett språk att prata om det så kommer man kunna göra en professionell kvalitetsutveckling på det hela.

ERIKA: Så då började ni också som sagt med att involvera och aktivera er egen elevhälsa, och sen la ni till det som rådgivarna på Specialpedagogiska skolmyndigheten ...

CLAS: Ja, precis. Och elevhälsan var ju med på träffarna också, var de, så att alla fick höra samm sak.

ERIKA: Just det. Hur kom ni som rådgivare in då i själva förändringsarbetet, Susanne, så att ni kunde bidra på ett bra sätt? Vad var det ni såg och gjorde?

SUSANNE: Ja, vi träffade det här arbetslaget under fyra tillfällen. Vi träffade dem två gånger på hösten, och två gånger på våren. Och vi började med att titta, var är vi någonstans i dag? Vart vill vi? Och hur gör vi för att komma dit? Och då började vi använda oss utav de här indikationerna som vi har i vårt värderingsverktyg som handlar om att få till en tillgänglig utbildning och en tillgänglig lärmiljö. Och så lät vi bland annat lärarna själva, efter att vi hade introducerat det här till exempel med fysisk miljö och vad det innebär, så fick lärarna själva gå runt i verksamheten utifrån att titta på

bland annat sin ljudmiljö och sin visuella miljö utifrån vårt DATE-material. Och då kunde de också se verksamheten, hur ser den ut utifrån ett elevperspektiv? Och utifrån det sen så sammanställde vi det lärarna hade upplevt och så gick vi vidare med att titta på, men vad jag kan som enskild lärare göra? Vad kan vi som arbetslag bidra med? Vilken roll har Clas? Och är det någonting som ligger utanför, ja, det kanske är fastighetsägaren som kan se till att tillgängliggöra. Och så arbetade vi med de här olika miljöerna, vårt värderingsverktyg så att lärarna fick också titta på sin egen verksamhet utifrån ett annat perspektiv.

ERIKA: Hur var reaktionerna från lärarna när ni jobbade på det här sättet som ni beskriver?

CLAS: Det var väldigt positivt faktiskt. Och det är nästa så jag skäms att säga att de var villiga att jobbade och sånt för att flytta lyftarna i verkstaden och göra om där inför nästa läsår, för att utforma verkstaden mer tillgängligt för alla. Och de ... Ja, de har tagit till sig det här helhjärtat och bär det nu så pass mycket att det sprider sig till hela skolan nu. De har hört talas om det här. Det här är ett lärarlag som annars kanske inte är ett högstatuslärarlag där man träffar hela skolan, men nu hejar alla när de kommer liksom, och lyssnar när de pratar. Så där märker jag ju skillnaden, att de har blivit en auktoritet, som andra vänder sig till för att lära sig också. Och det är jättepositivt. Och elevhälsan lyfter fram dem som ett gott exempel när det gäller hur man ska arbeta kring elever och tillsammans och såna saker, för de tar ju verkligen ansvar nu för elevernas hela dagar, oavsett om det är rast eller lektion eller deras lektion eller inte så

har de ett ... De har koll helt enkelt på hela dagen för eleverna. Och det här, det känner eleverna. Så vi har ju mätt och följt upp och så. Så elevernas förtroende för lärarna och känslan av att de är kompetenta har ju skjutit i ... ja, det är full pott där. Det är stärker lärarna i sig. Så det blir en god spiral av allting.

ERIKA: Det där vore intressant att höra lite mer om, tänker jag, för då har ni frågat eleverna också. Hur har det där gått till? Vad är det ni har gjort? Och vad har det gett för resultat?

CLAS: Ja, på årsbasis gör vi kvalitetsenkäter. Så eleverna får svara på cirka 30 frågor. Bland annat så vet de vem man ska vända sig till, om de ser någonting och känner de förtroende. Vet de vad som står i läroplanen? Vad de vad de ska lära sig? Tycker de att mentorssamtalen är givande? Och så får de gradera det här. Och där har de ju skjutit i höjden. Från att ha legat på i ungefär snitt innan på skolan, så är de ju nu i stort full pott på allting. Förutom en sak faktiskt, och det var intressant, och det var att eleverna där ute tyckte inte att de fick individanpassat. För alla fick ju den här anpassningen helt enkelt. Så ingen kände sig utanför. Det var det vi kom fram till sen när vi grävde bakom den här frågan, för förut hade eleverna känt att "ja, men jag fick ju gå i väg och så fick jag lära mig". Och just det här att vi tog ju bort "gå i väg" och de lärde sig fortfarande på plats. Så när de insåg det liksom, så ... "Ja, men ja, det här är ju bra, det. Jag behöver ju inte gå i väg." Så ingen kände sig exkluderad.

- ERIKA: Var det någonting som du såg, tänkte reflekterade över, Susanne, i ... under den här resans gång? Utifrån det som Clas berättar nu.
- SUSANNE: Ja, men framför allt viljan hos det här lärarlaget, att vilja förändra. Och att vilja se till att det blir så bra som det bara kan för de här eleverna. Sen också den här, att när de själva upptäcker att vissa saker är väldigt lätta att tillrättalägga om man bara uppmärksammar det, och får syn på det, och jag tänker styrkan i också att använda varandra som arbetslag, det pratade vi mycket om när vi var där. Vikten av att föra de här diskussionerna, för att pedagogerna ser ju olika saker hos eleverna och vikten av att se alla de här pusselbitarna för att få till det för eleven. Det tyckte jag också jag upplevde som att det hände någonting där när de liksom fick diskutera och sitta tillsammans och föra de här diskussionerna. För de såg inte saker som omöjliga. Och det hade ju hänt saker emellan tillfällena när vi var där. Och det var de väldigt snabba och ”men kolla får ni se, det här pratade vi om förra gången, till exempel att sanera visuella intryck”. Så det gick ju snabbt. [skratt] Alltså de var ... ja, de var verkligen villiga att jobba för det här, och det är ju en jättestyrka, tycker jag. Och de börjar också prata med lite andra ord och annat språk. Det märkte vi under de här fyra tillfällena vi var där, att det hände mycket hos varje enskild individ, tycker jag.
- ERIKA: Du har ju verkligen beskrivit en jättespännande resa och jag tänker just precis det här med det här stora engagemanget, men är det någonting så där som ni upplevde var svårt eller

som liksom stötte på motstånd under den här resans gång?

Om du börjar, Clas.

CLAS: Ja, men det svåra är ju att få med de undervisande lärare som inte är med i arbetslaget. Eftersom vi är en så pass stor skola och utspridda vid olika skolenheter, så är det svårt att få med alla och att alla skulle få tid. Och den här spridningen [hör inte 0:13:54] kollegiala lärande till personal som undervisar men inte med arbetslaget är ju någonting som har varit svårt att få till. Och där finns fortfarande utvecklingspotential som vi måste jobba vidare med. Och sen efter de här fyra träffarna, då fick vi ju bland annat ett helt nytt fordonsprogram av Skolverket med 16 nya kurser och det stressar lärarna på ett annat sätt, att sätta sig in i dem. Och då försvann det här tänket lite grann. Och sen kom pandemin, och då var det också svårare att vara nära eleverna och ha den här kollen och dagliga kontakten. Det är väl sånt som har stört över tid.

ERIKA: Tycker du att det har gått att komma tillbaka det här bra arbetssättet som ni lyckades skapa?

CLAS: Ja, det har det väl. Vi är ju på gång igen med 2.0, är vi ju, så det är jättebra tajming att köra i gång igen nu när vi är i ett nytt normalläge, för det behövs fräschas upp.

ERIKA: Just det, ja, det låter spännande. Var det någonting som du tänkte på, Susanne, under resans gång, eller som du har tänkt på nu i efterhand, som du tänkte, ”ja, men det här är för svårt”, eller ”det var svårt” eller ”här stötte vi på patrull”?

SUSANNE: Det kan väl vara i början. Jag tänker, när man kommer ut som vi gör och har det här specialpedagogiska tänket hela tiden, så kan vi ibland använda oss av ett språk och av begrepp som vi tänker och tror att alla använder sig av, den typen av språk som vi är vana att prata. Och det märkte vi redan efter första gången, att här måste vi lägga oss på den nivån de befinner sig på. Vi pratar om samma saker, men vi använde olika ord och begrepp. Så där fick jag och min kollega faktiskt tänka till så att ... För det handlar ju också om att vi ska bli trovärdiga och så. Och då gäller det att vi pratar samma språk, på samma nivå. Det var jättenyttigt för oss. Och sen som Clas sa, när det kommer till lärare i teoretiska ämnen som kanske inte heller kunde vara med på alla de här fyra tillfällena så blir det ju inte samma kontinuitet som det blir om man befinner sig på samma ställe varje gång. Men de bidrog också utifrån sitt perspektiv med skillnaden med att ha rent teoretiska ämnen, och kunde också där komma med tips på hur de jobbade med elever som hade det knöligt. Så att jag tror att de gav och tog mycket, men det är ju så när det fysiska avståndet är långt, så blir det här naturliga i vardagen. Och då kanske resan blir lite längre för dem, än för dem som finns på plats.

ERIKA: Är det någonting som ni tycker ändå gick över förväntan också? Nu har vi ju pratat om ... ja, menar bra, men det som var tufft, men någonting som ni faktiskt blev riktigt överraskade av, att ”oj, att det gick så här bra”. Finns det någonting sånt?

CLAS: Jag tycker att elevresultaten var en överraskning, en positiv överraskning, att de skulle märka skillnaden så snabbt och

så tydligt. Det var ju jättepositivt och det är det som betyder allt för det är för elevernas skulle vi gör det här. Och sen att de över tid lyckas hålla i den här inställningen att ”vi löser det här tillsammans”. De jobbar verkligen som ett lag allihop i det där arbetslaget och hjälper varandra och så. Så det finns inget revirtänk alls.

ERIKA: Var det någonting som du också överraskades av på det där positiva sättet, Susanne?

SUSANNE: Jag har tänkt på det där och så tänkte jag tillbaka sista tillfället vi hade, för då summerade vi och satt tillsammans och tittade på dels allt som redan var gjort och vad man skulle behöva jobba vidare med. Och då fick de också fundera över, utifrån där de var då, vad behöver de skapa mer av som de ser är gynnsamt och vad behöver de kanske göra mer och vad ska de kanske reducera som inte ger den effekten. Och där var de ju otroligt snabba, tycker jag, att kunna sätta ord på det. ”Nej, men de här har vi försökt med och det har inte gett den effekt vi har tänkt oss.” Nej, men då måste vi tänka nytt. ”Och det här behöver vi skapa i verkstaden för att göra det tillgängligt.” Det kan handla om att man behöver förstärka med bilder och så för de elever som behöver det. Och då kände man ändå att det har hänt jättemycket under den här tiden och de är fortfarande i den processen, att det här var inte klart när vi åkte därifrån. Och jag tänker, bara det är ju någonting som jag tänker att då blir det ett pågående arbete. Det upphör inte att för att vi inte kommer dit, utan de har det här tänket kvar och ser framåt vad de behöver fortsätta att utveckla.

- ERIKA: Just det. Är det som du då beskriver som 2.0, Clas?
- CLAS: Ja [skratt], det kan säga. Nej, men jag tog kontakt med Susanne och SPSM igen här nu. Dels så ville jag fylla på dem igen för att de suger efter kunskap i det här, och så har jag två andra program också som står vid sidan om vill åka med. Så nu kör jag alla tre programmen tillsammans då, så att de ska också få lära sig av varandra och att vi håller det vid liv.
- ERIKA: Ja, för det skulle vara jätteintressant att höra lite mer om det faktiskt, just vad är liksom nästa steg? Dels tänker jag, precis som du säger Clas, att ”jo, men förändringen ska bestå och vi ska fortsätta utvecklas”. Så vad är nästa steg? Om du rent konkret berättar, vilka program det är som kommer att kliva på och hur du tänker kring att de här arbetslagen ska stötta varandra. Hur gör ni?
- CLAS: Det har vi gjort hittills ... Vi har börjat med första träffen. De program som är nu, det är fordonsprogrammet och så är det elprogrammet och VVS-programmet. Så det är yrkesprogram alla tre med verkstadsinslag i olika form. Och det de har fått göra, de har haft en träff nu med SPSM, och sen så fick vi i uppdrag att gå runt och titta på varandras lokaler. Och då tänker jag att då får de ge varandra feedback och få tips att ”ja, det här gör vi och det här gör vi bra”. Och så får man väl någon form av ”det här kan ni göra bättre”. Och sen också exempel på vad de kan plocka med sig till sin egen verksamhet, för alla gör ju någonting bra. Och sen också koppla på elevhälsan bättre för att de ska ju också bära det här för att sprida till resten av skolan. Längre fram

också vill jag ju jobba mer med själva mentorsrollen, för den tror jag är otroligt viktig, hur man jobbar som mentor och skapar relationer till elever på individnivå. Det är också någonting som jag tror kan stärka det här.

ERIKA: Vad tänker du, Susanne, om det som Clas beskriver nu?

SUSANNE: Ja, men vi har ju haft den första träffen, och precis som han säger, har de fått en liten uppgift. Och jag tänker, bara det att få gå runt och se varandras verksamheter, lära av varandra, kanske också behöva förklara varför vi har gjort eller varför vi gör som vi gör, det är ju ett lärande i sig. Och förhoppningsvis också kunna få syn på att ”ja, men här finns det förbättringsområden för oss utifrån den elevgrupp som vi har i dag. Det var väl där vi började vid det första tillfället. Och sen ska vi också fortsätta med att, ja, men hur ska vi förvalta det här och följa upp de här förändringarna vi gör? Hur kan vi kvalitetssäkra att vi är på rätt väg? Och där kommer elevhälsan att ha en stor del i det arbetet. För någon ska ju förvalta och fortsätta arbetet även när vi, så att säga, har gjort vår insats. Och därför tycker vi att det är jättebra att Clas har kopplat på elevhälsan nu, så de får in det i sitt kontinuerliga arbete gentemot ... ja, de här programmen, men även gentemot resten utan av Bromangymnasiet, att man får in det i sitt kvalitetsarbete. Då blir det ju också utvärderingsbart och man kan sätta nya mål med att tillgängliggöra miljön för eleverna.

ERIKA: Just det. Hörni, jag tänkte faktiskt också fråga er, för jag tänker att det kan ju vara de som lyssnar som blir inspirerade och som tänker att ... eller har gått och tänkt

eller börjar tänka nu, att ”vi skulle vilja göra en sån där resa, vi vill ta tag i vår verksamhet och på ett bättre sätt kunna skapa den här lärmiljön som möter eleverna där de befinner sig med sina olika behov”. Vad skulle ni vilja säga till dem, skicka med för någonting?

CLAS: Det jag vill skicka med, det är språket framför allt, att man pratar samma språk. Men det vi pratar om på fordon som gör det mycket roligare här, det är att vi pratar inte om anpassningar, utan vi pratar om underlättningar. Och alla vill underlätta. Och då blir det mycket, mycket enklare att göra det hela. Kanske väldigt ytligt egentligen, men det funkar.

ERIKA: Är det att det har ändrat lite på synsättet, menar du, eller hur ...

CLAS: Ja, det ändrar synsättet till de här eleverna. Att anpassa sig, det är jobbigt, men att underlätta för sig, det vill man göra. Och när de ser då att det faktiskt ger resultat, ja, då tar de ... Har de tagit ett kliv i den riktningen, då tar de gärna ett till. Jag brukar jämföra med när vi åker bort på konferens och i konferenslokalen finns det alltid penna, papper och det finns lite vatten. Och någon som kommer och berättar att dagens lunch är det här. Det är inte för att det är anpassningar, det är för att ni ska känna er trygga och lugna. Varför kan inte vi göra samma sak till eleverna om morgonen? Såna små saker. För i skolans värld var det helt plötsligt en anpassning, det är att underlätta.

ERIKA: Är det någonting som du tänker på som du skulle vilja skicka med, Susanne?

SUSANNE: Det ligger jättemycket i det Clas säger, men jag tänker att man behöver ta ett helhetsgrepp på sin lärmiljö. Alltså, [hör inte 0:23:39] titta på alla de här miljöerna eleverna befinner sig i. Att lägga det här pusslet för att få till det så bra som möjligt för eleverna. Och att faktiskt lyssna in och ta del av såna här goda exempel som vi har här i dag. Det kan också inspirera till förändring och att det inte behöver vara så himla svårt, men att det är ett tillsammansarbete. Det här behöver vi göra tillsammans.

ERIKA: Tusen tack, hörni. Det är ju dags att avrunda, tyvärr, men det har varit jätteintressant att få ta del av den här resan som ni har gjort på Bromangymnasiet. Och jag vill verkligen säga tack för ett bra samtal om den här spännande resan som ni är ute på, som jag hoppas har väckt tankar hos er som har lyssnat. Så jag vill säga tack till dig, Clas Falk, biträdande rektor på Bromangymnasiet i Hudiksvall.

CLAS: Tack så mycket.

ERIKA: Och till dig, Susanne Wennberg, rådgivare på Specialpedagogiska skolmyndigheten.

SUSANNE: Tack.

ERIKA: Till er som har lyssnat så vill jag också tipsa om vår webbplats, spsm.se, för där har vi samlat kunskap och råd och tips kring hur man utforma sin undervisning så man möter elever i behov av stöd på olika sätt. Och det kan vara stödbehov som man har kanske på grund av en funktionsnedsättning. Vi har också webbsidor som särskilt sätter fokus på neuropsykiatriska funktionsnedsättningar

som man kan fördjupa sig i. Vi har också mycket information och kunskap kring tillgänglig och annat matnyttigt som ju handlar just om hur vi skapar en mer tillgänglig utbildning. Och på webbplatsen så finns också *Lika värde*-poddens olika poddsamtal samlade, om du vill lyssna på fler avsnitt.

Och sen så har jag faktiskt också en efterlysning som jag vill skicka ut till dig som arbetar i skolan och brukar lyssna på vår podd och vill vara med och utveckla den. Vi vill gärna bjuda in till samtal om hur vi ska utveckla podden och innehållet. Så om du blir nyfiken på det här och vill veta mer, så kan du mejla till poddenlikavarde@spsm.se. Vi hoppas att du hör av dig.

Och med de orden säger vi tack för i dag och hej.

INFORÖST:

Tack för att du lyssnat på Specialpedagogiska skolmyndighetens podd. Fler avsnitt kan du hitta på vår webbplats och där poddar finns. Om du vill veta mer om oss och vilket stöd vi erbjuder, gå in på vår webbplats, spsm.se. Följ oss även på Facebook, Twitter och Instagram.